

[J. C. A. Larsen.]

givningen mange Interesser, der kolliderer, det ved den højtærede Landbrugsminister saa godt.

Jeg kommer derefter til Afsnit IV, om Jagt paa Havet. Vi fra vor Side hilser i al Almindelighed disse Bestemmelser med Tilfredshed. Naar en Fisker tilfældigt kommer til at fange en Svømmefugl i sit Net, uden at det er udsat med det Formaal for Øje, indrømmer jeg, det er lidt strengt, at han ikke har Lov til at sælge den. Men paa den anden Side er der jo sket Misbrug i den Retning. Den i de senere Aar ved Kysterne drevne Jagt med hurtiggaaende Motorbaade er vi enige om ikke er tiltalende, og den har været i høj Grad ødelæggende for vore Svømmefugle.

Jeg er ogsaa meget veltilfreds med Bestemmelsen om, at man ikke maa bruge Geværer af større Kaliber end 12 og heller ikke Automatgeværer. Dette bliver vi nok enige om, hvis bare der ikke var andet, der skilte os. Jeg kender en ret stor Fiskerbestand langs Nordsjællands Kyst, og Fiskerne har nu en Gang vænnet sig til i alle Tilfælde at bruge Motorbaade; men der er Forskel paa Motorbaade, som anvendes til Fiskeri og kun løber en meget ringe Fart, og Motorbaade, der er hele Flyvere. Saa snart man ser et Par Svømmefugle, vil man med en hurtiggaaende Motorbaad kunne komme dem paa Skudhold, inden de kan faa Vind under Vingerne og lette; det kan man ikke med en almindelig Motorbaad, og derfor kunde der maaske være Anledning til at skelne mellem dem.

Jeg takker ogsaa den højtærede Landbrugsminister for Forbudet mod Anvendelse af Fuglekøjer paa Fanø. Kravet herom har været fremsat Gang paa Gang af danske Jægere. Ganske vist betyder det ikke saa stort, naar man fremdeles fanger Fuglene ved Hjælp af Fuglekøjer ved den tyske og hollandske Kyst, hvor det drejer sig om et langt større Antal; men muligvis kunde vi faa en international Forhandling i Gang om dette Spørgsmaal, og kunde de dernede indse, at det er en utiltalende Maade at tage Vildtet paa, havde vi naaet meget ved at gaa i Spidsen paa dette Omraade. Jeg gaar ud fra, at den højtærede Landbrugsminister har taget det Forbehold, at hvis de, der i Øjeblikket har saadanne Fuglekøjer, kommer til at lide noget Tab, vil de faa Erstatning.

Det ærede Medlem, der talte for Regeringspartiet, talte om Udsætning af Gift. Jeg er enig i næsten alt, hvad det ærede Medlem sagde. Gift skal nødvendigvis anvendes, medmindre det er ganske nødvendigt. Jeg

tror, at man i mange Tilfælde har faaet Lov til at udsætte Gift, f. Eks. for Ræve, hvor det ikke har været nødvendigt, og det har givet Anledning til, at Husdyr er blevet dræbt.

De, der en Gang har været Vidne dertil, vil sikkert tage Afstand fra Anvendelse af Gift. Jeg har en Gang været paa Jagt med en Ven, og vi kom til et Sted, hvor der var udlagt Gift for Ræve. Hans Hund løb et lille Stykke foran og tilegnede sig noget af Giften, og i Løbet af ganske faa Minutter var den død; men de Pinsler, den led, inden den døde, var uhyggelige. Derfor vil jeg give den ærede Ordfører Ret i, at man saa vidt muligt skal hindre Udlæggelse af Gift.

Kapitel V indeholder alle de forskellige Bøder og Straffe for Jagtforseelser. Jeg skal ikke her komme ind paa de enkelte Bestemmelser om Bødernes Størrelse — det kan vi behandle i et Udvalg —, men jeg vil sige — og jeg vil sige det saa højt, som det er mig muligt —, at man maa træffe skærpende Bestemmelser overfor den raffinerede Maade, hvorpaa Krybskytteri nu drives. I mange Egne af Landet er det jo en Fare for Skovbetjentene, baade de private Skov-ejeres og Statens Skovbetjente, at komme ud i Skovene; der er blevet dræbt Skovbetjente, og der er blevet skamslaaet Skovbetjente af disse Krybskytter, og derfor maa vi træffe skærpede Bestemmelser overfor dem.

Jeg hører til dem, der mener, at vi lige saa vel maa udruste de private Skov-ejeres Betjente som Statens Skovbetjente med Politimyndighed; man kan ikke gøre nok for at sikre Folk mod den Slags Angreb. Jeg maa i denne Forbindelse sige, at der maaske ogsaa kunde være Grund til at gøre opmærksom paa, at Politimyndighederne mange Steder har set igennem Fingre med Hensyn til den nuværende Lovs Bødebestemmelser og slet ikke har fulgt dem. Men jeg hører til dem, der mener, at vi skal have endnu skarpere Bestemmelser.

Den gamle Overtro, vi har her i Landet, at lidt Vildttyveri, lidt Krybskytteri og lidt Smugleri var noget, som der i Grunden ikke var noget uærligt ved, naar man bare kunde slippe godt fra det, den maa vi bort fra. Vildtet er ikke Allemands Eje; det er Tyveri at bemægtige sig Vildt, som ikke hører en selv til, og derfor mener jeg, at der maa vi sætte kraftigt ind.

Efter den moderne Maade, hvorpaa man nu driver Krybskytteri, med Biler, maa man have Lov til at lægge disse ind under Jagtredskaberne og lægge Beslag